

Τι μπορεί να κρύβει ένας πίνακας ανακοινώσεων (Γεώργιος Π. Μαλούχος)

Categories : [ΚΟΙΝΩΝΙΑ](#)

Date : 8 Αυγούστου, 2007

Μερικές φορές προκαλεί τρομερή θλίψη το να ανακαλύπτεις και μάλιστα με αφορμή ένα τελείως τυχαίο γεγονός, το πόσα λίγα μπορεί να ξέρεις τελικά για τη ζωή, το πόσα λίγα μπορεί να έχεις καταλάβει.

Αν δεν είχε έρθει ένα τηλεφωνικό μήνυμα ενός αγαπημένου φίλου, που το περιεχόμενό του ήταν μια φάρσα, που όμως ο παραλήπτης της την εξέλαβε σοβαρά, ίσως δεν θα είχε βρεθεί ποτέ να περιπλανάται ψάχνοντας μια πανεπιστημιακή αίθουσα για να δανειστεί ένα παλιό βιβλίο ντάλα μεσημέρι της περασμένης εβδομάδας, στην καρδιά μιας σταδιακά όλο και πιο πολύ καιόμενης Αθήνας. Και εκεί, μες στους ταλαίπωρους διαδρόμους και ανάμεσα σε ακόμη πιο ταλαίπωρα παιδιά που τους δίνουν ζωή και -ειδικά εκεί- εκπαιδεύονται τέσσερα χρόνια για να πάρουν ένα πτυχίο που πιθανότατα ελάχιστα έως καθόλου θα τους βοηθήσει στη ζωή τους, έψαχνε να βρει την αίθουσα των εξετάσεων. Αυτών που έφτασαν να γίνονται όπως όπως μες στα τέλη Ιουλίου, επειδή η πανεπιστημιακή συντεχνία δυναμίτισε όλη την προηγούμενη χρονιά αρνούμενη να απεμπολήσει τα προνόμιά της από την επιχειρούμενη εκπαιδευτική μεταρρύθμιση - αλλά όλα αυτά ήδη τα ξεχάσαμε. Ψάχνοντας, λοιπόν, τους διαδρόμους για την αίθουσα, το μάτι έπεσε σε έναν από τους «**πίνακες ανακοινώσεων**», δηλαδή σε ένα βρωμερό και τρισάθλιο τοίχο γεμάτο κολλημένα χαρτιά επί χαρτιών που κρέμονταν το ένα πάνω στ' άλλο. Και ανάμεσά τους, σε λίαν προβεβλημένη θέση και ένα που, με μεγάλα μαύρα γράμματα έγραφε: «Εταιρεία ζητεί νέες πολύ εμφανίσιμες, πάρα πολύ καλλίγραμμες, με ύψος πάνω από 1,75, για μερική απασχόληση σε προώθηση προϊόντων. Πολύ καλή αμοιβή, τηλ...»

Είναι πανεπιστήμιο, είναι και η ζέστη, είναι κυρίως, τα στερεότυπα που έχει ο καθένας στο μυαλό του, ε, όσο να 'ναι θέλει τελικά λίγο χρόνο να αρχίσεις να καταλαβαίνεις ότι εδώ ενδεχομένως, δηλαδή κατά πάσα πιθανότητα, κάτι δεν πάει καλά. Ετσι, λίγο μετά, ακριβώς επειδή λες «**μα δεν είναι δυνατόν**», ξεχνάς τον σκοπό σου και αρχίζεις να ψάχνεις λίγο πιο προσεκτικά στους βρώμικους τοίχους του «ναού της γνώσης». Για να ανακαλύψεις εμβρόντητος ότι λίγο παρακάτω είναι

και ένας «κύριος Νίκος, κινητό τάδε» που ζητεί και αυτός «νέες, όμορφες κοπέλες για ξεκούραστη εργασία»...

Εαφνικά, αυτός ο πανεπιστημιακός μικρόκοσμος, που παρά τη βαθιά ελληνική παρακμή του είναι από τη φύση του συνδεδεμένος με μια **αίσθηση ελπίδας, έγινε ένα πηχτό μαύρο σκότος**. Και, τελικά, η αίθουσα ήταν πιο κάτω από τις... «ανακοινώσεις». Λίγο μετά, οι εξετάσεις τελείωναν. Και από μέσα, έβγαιναν παιδιά που έπρεπε να αντιμετωπίσουν, πολλά από αυτά κατ' ουσίαν άοπλα, έναν κόσμο που ζούσε μέσα σε ό,τι πίστευαν για δικό τους κόσμο και που σίγουρα δεν τον είχαν καν υποψιαστεί. **Παιδιά όλων μας, σε έναν κόσμο από τον οποίο ουδείς είχε πάρει την ευθύνη να τα προστατεύσει.**

«Εταιρεία ζητεί νέες πολύ καλλίγραμμες, με ύψος πάνω από 1,75, για προώθηση προϊόντων»...

(Πηγή: "Καθημερινή" 22/7/2007)